

ТОПОЛЯ

По діброві вітер ,
гуляє по полю,
край дороги гне
до самого долу.
Стан високий, лист широкий
марно зеленіє.
Кругом поле, як те
широке, синіє.
Чумак іде, подивиться
та й схилить,
чабан вранці з
сяде на могилі,
подивиться — серце ниє:
кругом ні билини!
Одна, одна, як
на чужині, гине!..

**ВІЄ
ТОПОЛЮ
МОРЕ**

**ГОЛОВУ
СОПІЛКОЮ
СИРОТА**